

KAPITEL 1

ÖVERGÅNGEN

Det är för sent att ångra sig nu, för jag är redan på väg. Det känns som om jag har gått in i en karusell och kommer på att jag inte vill åka. Jag vill ut härifrån! Men jag vågar inte vända, för jag tror att jag har någon bakom mig. Någon som vill att jag ska dö.

”Du är på väg till din gudavärld nu, Lillo. Till en värld som ingen människa någonsin har varit i.”

Det är rösten inom mig som plötsligt börjar prata, tydligare än någonsin. Rösten som kanske tillhör Verdandi, en av ödesgudinnorna.

”Vad jag vet har ingen halvgud varit där heller... Det är alldeles för farligt”, fortsätter rösten, som om det skulle hjälpa mig på något sätt.

Jag försöker förstå, men det är svårt när man är rädd och allt är så konstigt. Dessutom blåser det. Vinden buffar mig i ryggen och puttar mig framåt på ett otrevligt sätt när jag egentligen vill stanna för att tänka lite.

Jag är på väg genom Silvermannens, eller Lokes, övergång som liknar ett fönster under hängbjörken hemma i min värld. Men som nu är en stormig och rökfylld tunnel. Och vinden

blåser bort allt ur skallen, mitt mod också. Så jag sluter fingrarna om topasstenen i fickan. Stenen som stärker mina krafter och gör mig modigare.

”Är det någon bakom mig?” frågar jag rösten.

”Det verkar så, någon gömmer sig i röken. Men fortsätt bara att gå så blir det säkert bra.”

”Varför pratar du inne i mitt huvud? Är du Verdandi?” frågar jag och går lite snabbare.

”Jag kan prata med ödesgudinnorna också, fast jag är inte en av dem.”

”Vem är du då? När jag berättar om rösten i mitt huvud så tror alla att jag är knäpp. Förutom Lo som också hör dig.”

”Det är komplicerat... Jag är på ett sätt dig, eller er, men på ett sätt är jag också allt. Spindeln i nätet kan man säga. Jag är världsträdet.”

”Yggdrasil?!”

”Jag har inte gett mig själv det namnet, men jag tycker om det.”

Torskes vassa ekorrklor sticker till i min axel när han rör på sig. För ovanlighetens skull är han tyst. Men jag märker att han tittar bakom oss då och då. Han misstänker också att vi är förföljda.

Fast just nu kan jag inte tänka på det som kan vara bakom oss. Jag har fullt upp med att tänka på det som kan hända där framme.

”Vart leder den här övergången?” frågar jag i mitt huvud.

”Till jättarnas värld, Jotunheim”, svarar Yggdrasil.

Det vet jag egentligen redan, men jag hoppades för en stund att det inte var så. Jag vet dessutom att övergången slutar i

Järnskogen. En skog som ska vara ett hemskt och skrämmande ställe.

”Jättarnas värld är stor men ligger nära Asgård, gudarnas värld, som du vill ta dig till.”

Rösten lugnar mig. Men jag förstår inte hur ett helt världs-träd kan prata inuti mitt huvud ...

”Yggdrasil, varför händer allt det här mig?! Vem är jag?”

”Du är den som kan stoppa det hemska som är på väg att hända. Tillsammans med Lo.”

”Menar du det som Loke håller på med? Att han vill ta över människornas värld?” frågar jag.

”Ja, det är det jag menar. Loke tillsammans med Angerboda och alla de andra jättarna som också samlar sig för att slåss mot gudarna. Och jag misstänker att deras planer är större än att bara ta över människornas värld. Jag tror att de tänker ta makten över alla världar, hela världsträdet, hela mig.”

”Men jag kan inte slåss! Jag vill inte göra det heller”, säger jag.

”Det gör inget, de som vill slåss är ändå alldeles för många redan.”

”Och Lo har inte fått några krafter! Trots att guden Tor är hennes pappa. Tänk om hon försvinner på andra sidan?”

”Lo har krafter, hon ska bara hitta dem. Och du kommer att skydda henne.”

”Men jag kanske redan har misslyckats med det. För jag vet inte ens om Lo lever. Hel dödade ju henne. Hon gjorde både Lo och hennes hund Vector till döingar. För att de skulle kunna komma igenom övergången.”

”Hel lovade att göra dem levande igen, när ni kommer till andra sidan, eller hur?” säger Yggdrasil.

”Har hon gjort det då? De borde vara framme nu.”

”Jag vet inte om Hel håller sitt löfte. Hon är ju trots allt Lokes och Angerbodas barn. Men den sidan av henne som lovade, hennes ruttna och döda sida, brukar stå vid sitt ord. Det är värre med den andra sidan, som du ju vet, den levande och vackra Hel. Henne bör du inte lita på.”

”Kan du inte säga vad som kommer att hända när jag kommer fram? Vad vi ska göra för att stoppa Loke och de andra?”

”Jag kan inte säga det, för jag vet inte. Resan som du och Lo gör kommer att visa oss så småningom. Det är ganska spännande. Eller hur?”

”Lätt för dig att säga, som inte behöver göra något!”

”Där har du fel. Jag bär på allt, alla varelser, alla världar, i mitt nät, på mina grenar. Att inte kunna skydda dem är inte lätt. Jag tvingas att se på när världarna skadas och jag kan inte stoppa det. Inte direkt hjälpa någon heller, mer än med min röst. Men de flesta har slutat lyssna på mig.”

”Fast om du inte vet vad jag och Lo ska göra, hur kan du då veta att vi ska göra något?”

”Vissa saker vet jag bara. Däremot vet jag inte om ni kommer att klara av att stoppa jättarna, men jag hoppas! För om ni inte gör det, kommer allt bli annorlunda på ett ganska ... otrevligt sätt.”

”Och hur kan du veta det då?”

”Ondskan är vidrig, Lillo, och jag hör dess morringar. Det morras väldigt mycket just nu.”

När Yggdrasil säger det minns jag Fenris röda vargögon första gången jag såg honom i skogen hemma i Hejdafors.

Lokes och Angerbodas andra barn. Jag minns hur han andades tungt på stigen och hur fort han plötsligt kunde röra sig.

Jag slänger en blick över axeln, men det går inte att se något där, bara virvlande rök. Torske har satt sig med ryggen åt det håll vi är på väg, han håller utkik bakåt.

Rösten säger något mer, så svagt att jag knappt hör.

”Yggdrasil!” ropar jag inom mig. ”Försvinn inte! Jag vill inte vara ensam.”

”*Jag är här*”, säger Yggdrasil tydligare. ”*En liten stund till. Men snart måste vi skiljas åt.*”

KAPITEL 2

DEN VIKTIGASTE FRÅGAN

Vinden fortsätter att knuffa mig framåt i övergången och jag hör att rösten, Yggdrasil, är där. Den nynnar i mig. Samma melodi som brukar höras vid ormbunkarna på våren, när jag lägger mig på rygg bland dem.

Loke har gått här igenom flera gånger. Åt båda hållen. Med onda tankar och sin långa dräkt och sitt silverfärgade hår fladdrande runt sig. Och med den förtrollade silverminken, Skrot, på axeln. Precis som jag nu har Torske på min.

Jag snubblar till och ser att sömmarna i mina regnbågsfärgade skor, som jag har fått av Tor, lyser som av guld. Och i den virvlande röken bredvid mig finns vargspår! Men röken formar genast om sig så att tassavtrycken suddas ut och försvinner.

”Fenris har också gått här”, säger jag till Yggdrasil och försöker samtidigt vifta bort röken framför mig så att jag kan gå ännu snabbare. ”När Loke tog med honom till människornas värld.”

Rösten svarar inte.

”Yggdrasil, är du kvar?”

”Jag är här.”

”Fenris är arg för att han var bunden så länge. Han är arg på alla. På sin pappa Loke, på Tor, mest på Tor. Men också på sin mamma Angerboda, för att hon inte räddade honom. Och jag förstår honom!”

”Det är inte svårt att förstå. Det finns många som är arga för att de har blivit övergivna. I havet finns en av dem. Hemma i ditt hus en annan.”

”Hemma i mitt hus? Menar du pappa?” undrar jag.

Yggdrasil svarar inte och jag tänker på hur pappa var förr. När han ville göra saker. Läsa högt för mig. Tälta och gå upp på kullar för att skåla med hallonsoda. Cykla i skogen.

Men så en dag sjönk han ihop som ett sandslott. Det blev grusigt på golven, igenväxt i trädgården, tomt i magen. Han försvann upp på sitt rum, smällde i dörrar och svor. Lät drag-spelet och pianot fyllas av tvestjärtar och damm.

Jag slår bort tankarna på honom. Vill istället fråga min inre röst, eller om det nu är Yggdrasil, så mycket. Speciellt när rösten äntligen svarar. Men den allra viktigaste frågan vågar jag inte ställa direkt. Jag väljer några andra först.

”Varför ville Hels och Fenris mamma Angerboda först döda mig? Men sen låta mig leva för att ta mig till fånga? Vad är det hon vill använda mig till?”

”Angerboda är jättarnas ledare. Och jättarna är gudarnas värsta fiender. Hon ville döda dig för att hon förstår att du kan stoppa henne. Men nu vill hon använda dig för hon anar vem du är. Vilka krafter du har. Hon kommer att söka efter dig i Jotunheim.”

”Fast det enda jag kan göra är att ta mig in i djur och så vet

jag vad alla växter heter. Ibland kan jag få blommor att växa. Jag förstår inte vad hon ska använda de krafterna till!”

”Tänk på vad ett litet frö kan åstadkomma. Det kan växa upp, ibland i en bergsspringa, och bli ett stort och vackert träd. Trots att det är omöjligt”, säger rösten.

Jag stoppar ner handen i fickan igen och kramar om topasstenen.

”Fast jag är inget frö. Dessutom är jag bara en halvgud. De andra gudarna behöver inga stenar för att använda sina krafter. Tor är starkast av alla och kan styra åskan och blixtarna.”

”Han har sin hammare och sitt styrkebälte, utan dem är han faktiskt inte så mycket.”

”Det är han visst, han är min bästa vän! Han och min hund Jessie.”

”Du har rätt, att vara en god vän är också att vara stor. Men Tors krafter sitter egentligen i hammaren”, säger rösten. *”Freja, din mamma, tillhör vanerna och de behöver topasstenar för sina krafter. Därför behöver du din sten.”*

Jag stannar till en sekund. Freja, min *mamma*. Det är henne mina allra viktigaste frågor handlar om. Men jag blir tung i bröstet av att höra hennes namn. Jag hoppas på att kunna ta mig till henne i Asgård. För att få svar på varför ingen mindes att jag är hennes barn, och varför hon lämnade mig och pappa. Hon lämnade oss när jag var mindre och hon försvann nu igen, precis när jag fick reda på att det hon som är min mamma.

Jag föser undan håret som piskar runt ansiktet och råkar stöta till Torske. Han rör sig lite på min axel.

”Jag önskar att jag kunde ge dig fler svar”, säger Yggdrasil. *”Min röst blir extra stark här, när du rör dig mellan världarna.”*

Men nu är du är snart framme och vi kommer inte att kunna prata på det här sättet mer. Du kommer bara höra mig då och då, som du brukar.

Så lyssna på mig nu, för det här är viktigt. Glöm inte de saker du har med dig och som kan vara till hjälp. Topasstenen och allt som du har packat i din ryggsäck. Och hafnyran – amuletten som skyddar dig med vatten från vanernas hav. Vatten som släcker all eld, glöm inte det.”

”Men amuletten har jag ju inte längre! Den tog Hel ifrån mig.”

”Amuletten kommer du att...”

Vinden brusar i mina öron och jag hör inte rösten längre.

”Vad sa du om amuletten?” frågar jag högt. ”Yggdrasil! Vad sa du?”

Men rösten är borta. Jag är ensam igen.

”Va? Varför skriker du?” ropar Torske och snurrar runt så att vi tittar åt samma håll.

Torske är visserligen här, så helt ensam är jag ju inte. Det är det första han säger på hela tiden och det är nästan det konstigaste av allt.

Egentligen borde jag inte vara i närheten av honom. Eftersom det var han som berättade om mina krafter för Angerboda. Fast på ett sätt räddade hans skvaller mig. För plötsligt ville Angerboda att jag skulle få fortsätta att leva.

Ett rött ljus lyser plötsligt in i tunneln och blir starkare och rödare. Och marken skakar under mina fötter, trots att jag inte riktigt går på den längre. Jag mer svävar i luften nu.

Det får mig att titta neråt för att bli lugn av Jessies blick, och hennes viftande svans. Men hon är ju inte där. För jag har

lämnat henne hemma och just nu ångar jag det väldigt mycket. Hon är alltid hos mig, ända sedan den dagen hon dök upp i vårt kök.

Jag närmar mig slutet av tunneln och vinden ger mig en sista knuff. Och för första gången hamnar jag i Järnskogen. I jättarnas land Jotunheim.

KAPITEL 3

VÄLKOMMEN HIT

Jag snubblar ut framför hunden Vector som har Lo på ryggen. Hel och de andra döingarna står en bit bort. Det första jag tänker på är hur tyst och vindstilla det är. Och himlen är röd, solen har en annan färg här. Det röda ljuset gör lite ont i ögonen.

Tunneln försvinner bakom mig och syns inte längre. Den plötsliga tystnaden vibrerar i kroppen. Eller så är det stormen som fortfarande sitter kvar i mig.

”Äntligen”, säger Torske. ”Nu slipper vi det skumma som var bakom oss. Jag är så glad att jag slapp skutta igenom där själv den här gången. Men är röken verkligen nödvändig? Den är otäck.”

Jag vinkar till Lo. Även om hon skulle kunna prata så tror jag inte hon hade gjort det nu, hon ser blek ut. Men hon lyfter handen lite.

Tor skulle bli galen om han fick reda på att Hel har kapat Los ödestråd och dödat henne. Galen på mig också, för att jag lät det hända.

”Stackars Lo”, säger Torske. ”Tur att du slapp bli en döing som henne. Och tur att dina hårstrån råkade hamna

hos häxan Heida, när hon gjorde så att vissa kan gå igenom.”

”Jag hade inte vågat bli en döing. Lo är mycket modigare än vad jag är”, säger jag.

Los hund Vector ser knappt ut som en hund längre. Eftersom han är så stor är han ännu mer lik en drake än förut. Han har blivit ljus i pälsen, nästan gråhårig.

Jag huttrar till, det är kallt här, och jag tittar mig snabbt omkring. Hel försöker tränga sig fram mellan de andra döingarna för att ta sig till Lo och Vector. Jag hoppas hon är på väg för att laga deras ödestrådar och göra dem levande. Fast de andra döingarna verkar göra allt för att stoppa henne. Drar och sliter i hennes svarta klänning och i hennes hår. Några krälar runt på marken vid hennes fötter och rafsar i jorden med fingrarna.

Min blick dras mot träden. De är så höga att det knappt går att se var de slutar och de står med stora mellanrum, som pelare i en kyrka. Stammarna är svarta och har grova grenar utan ett endaste löv. Det ser ut att ha brunnit i dem. En snabb brand som har låtit träden stå kvar, men förvandlat deras utsida till kol.

Det luktar svamp och något underligt ... järn kanske?

Hel försöker lugna döingarna och ger mig ett halvt leende med sin ruttna del av ansiktet. Som om hon säger *välkommen hit*.

Hon ler med sin snälla sida, den hon är just nu. Den andra sidan, som är på jakt efter mig och vill ta mig till Angerboda, är stilla och stel. Men jag vet att hon iakttar mig och smider planer. Även om hon kan inte göra något förrän klockan tolv i natt, när hon tar över igen.

”Kommer du att hålla det du lovade?” frågar jag Hel.

Lo blinkar sömnigt och Vector ser ut att helst vilja lägga sig ner.

”Jag håller mitt löfte”, säger Hel, och då vågar jag slappna av lite.

Men helt säker känner jag mig inte. Det är svårt att lita på någon som har två olika sidor.

”Jag måste bara landa i den här världen först, innan jag kan få tag på ödestrådarna”, säger Hel. ”Men jag kan inte dröja för länge med det och vi kan inte vara kvar här. Det är för farligt för er.”

Försiktigt lägger jag handen mot barken på ett av de mörka träden. Den är skrovlig och kall. Men det som förvånar mig allra mest är att jag inte känner till de här träden. De betyder ingenting för mig. Det är första gången som jag inte vet vad en växt heter.

”Den här skogen är inte lik den hemma hos dig”, säger Torske. ”Och här finns *inget* ätbart för en ekorre. Inte en endaste kotte eller nöt.”

”Är skogen död?” frågar jag.

Förutom ett högt och trassligt snår längre in finns inget levande på marken, ingen mossa eller småträd. Men det ligger stenblock lite här och där, och de är svarta som träden, liksom sotiga.

”Det är ingen av oss andra som gillar den här skogen heller”, säger Hel. ”Den finns bara för att gömma det som behöver gömmas.”

Hon pekar mot de trassliga snåren. Luften rör sig i suddiga vågor där, och när jag tittar ordentligt träder plötsligt en borg

fram! En stor borg gjord av stenblock. Hur kunde jag inte se den förut?

Men så förstår jag vem som bor där, och kroppen rycker till, som om den vill ta mig härifrån.

KAPITEL 4

BLODSKOGEN

Jag stirrar på borgen och slår armarna om mig själv för att behålla lite värme, och för att tvinga mig själv att stå kvar medan Hel sträcker upp sin döda hand mot himlen. Jag kan ju inte ge mig iväg. Inte utan Lo och Vector.

”Ja, den här skogen ska gömma det som behöver gömmas”, upprepar Torske från min axel. ”Men den dödar också det som behöver dödas. Järnskogen är en *blodskog* mer än en *bladskog*.”

”Är det där Angerbodas borg?” frågar jag.

Plötsligt är det någon som andas högt in i mitt öra och jag skriker till. Det är en av döingarna som ställt sig bakom mig och hon flinar när hon märker hur rädd jag blir.

”Schhh! Inga höga ljud”, säger Torske.

Jag försöker dra mig undan från döingen. Hon slår ut med armen i luften bredvid sig och upp över huvudet och vickar på höfterna.

”Döingar är galningar”, muttrar Torske. ”Jag tackar min lysande stjärna för att jag får leva.”

Mina fingrar börjar domna och jag gnider händerna mot varandra. Önskar att jag hade mer än min tröja på mig. En varm jacka till exempel.

Jag trampar på stället för att hålla värmen, men också för att jag vill härifrån. Hel försöker få tag i Los och Vectors ödestrådar, men blir störd av en döing som krälar runt henne och väser som en orm. En annan döing flyger upp i ett av de mörka träden och snor sig runt grenarna i allt snabbare fart.

”Sluta, allihop!” säger Hel med en röst som jag inte känner igen hos den här sidan av henne.

Hon sträcker fram händerna i en bestämd rörelse, sedan drar hon dem snabbt till sig. Genast kastas alla döingar in i ett led bakom henne, som om någon spelar en film baklänges.

”Så!” säger Hel. ”Jag ville ge er en chans innan jag gjorde så där.”

Döingarna står nu och vaggar som sjögräs, nästan livlösa.

”Hoppa ner från hunden, Lo”, fortsätter Hel och sträcker upp handen mot himlen igen. ”Jag börjar med honom.”

Men Lo sitter kvar och rör sig inte alls, tittar bara tomt framför sig. Samtidigt faller en guldtråd ner från den röda himlen. Stöter till ett av träden innan den ringlar mot Vector. En ödestråd!

Den får mig att ta mitt första djupa andetag i den här världen. Hel håller vad hon lovade!

Men Lo blir plötsligt ännu blekare och pekar på något bakom mig. En raspig röst ropar mitt namn.

”Lillo!”

Övergången har vaknat till liv igen. Rök väller ut ur den och bildar återigen en tunnel.

Känslan vi hade av att vara förföljda visar sig vara sann.

KAPITEL 5

SPRING!

”**H**el viftar till så att ödestråden försvinner, utan att ha väckt liv i Vector.
”Klart att *han* följde efter oss”, säger hon.

En klump växer i magen när jag ser hur annorlunda Lo ser ut. Hennes fräknar är borta och de mörka ögonfransarna har blivit vita.

”Det är första gången han sticker in nosen i sin mammas skog”, fortsätter Hel. ”Ni måste skynda er bort från honom!”

Men vi hinner inte. I röken från tunneln träder en figur med sänkt huvud och grå vargpäls fram. Det är hamnskiftaren! Hels och Fenrisulvens lillebror. Som jag dessutom tror är Elliot som bor på samma gata som jag.

Han tar ett språng och hamnar mitt emellan mig och Hel. Hans päls ser skimrande och nyborstad ut, vilket är märkligt med tanke på allt han varit med om de senaste dagarna.

”*Lillo* ... Så bra att du visade mig vägen”, säger han och ger Hel ett irriterat ögonkast. ”När mina systrar inte tog med mig hit.”

”Om du hade lyssnat så hade du förstått att det finns flera

anledning till det”, säger Hel. ”Mamma har sagt att vi ska vänta. Att du behöver bli komplett på andra sidan först.”

”Men den som kan göra mig komplett är ju här!” säger hamnskiftaren och borrar in blicken i mig. ”Lillo är här. Och du som är min syster borde vilja att din lillebror också blir *hel* igen.”

Lo hasar ner från Vectors rygg och ställer sig framför mig. Så nära att hennes tröja ser ut att snudda vid min hand. Men när jag försöker röra vid hennes rygg svävar mina händer rakt igenom. Och jag får en ruskig känsla i kroppen, som illamåendet innan man ska kräkas.

Vector kommer också och ställer sig framför Lo. Han har piggnat till och morrar mot hamnskiftaren.

”Även ditt blod går bra, Lo. Inte lika kraftfullt som Lillos, men tillräckligt bra”, säger hamnskiftaren.

Han märker tydligen inte att Lo redan är död. Han går ett hotfullt varv runt oss alla tre och visar tänderna. Vector morrar ännu högre.

”Låt barnen vara”, säger Hel. ”Att döda någon av dem kommer inte hjälpa dig på något sätt.”

Det Hel säger verkar få Lo att komma på något. Hon böjer sig ner och drar upp ena byxbenet. Det går långsamt och hon är fumlig, men hon lyckas få fram en kniv. Har hon en kniv på samma sätt som Freja har? Var har hon fått den ifrån?

Hamnskiftaren fnyser.

”Tror du att en fickkniv kan stoppa mig? Jag sitter i din strupe innan du hinner göra någonting med den där.”

Lo vrider kniven för att visa sidan av handtaget. Där finns en falk inristad. Det är Frejas symbol! Har Lo fått kniven av

Freja? Varför gav Freja ingen till mig i så fall? Det är ju jag som är hennes barn.

”Det är inte stålet i kniven som avgör hur väl kniven används, utan handen som håller i den”, säger hamnskiftaren. ”Och din hand ser svag ut.”

Trots det tvekar han och stannar kvar där han är, en bit ifrån oss.

”Fast den där är gjord av vanernas stål...”, säger han.

Jag vet inte om han säger det till oss eller till sig själv. Det var inte länge sedan han fick ett snitt vid halsen av en sådan kniv, när Freja höll i den.

Jag försöker tänka ut vad jag ska göra. Hel måste göra Lo och Vector levande igen.

Torske böjer sig fram så att jag kan se honom. Hans trekantiga öron är på helspänn.

”Du, Lillo, ett ljus har tänts i ett av tornrummen på borgen”, viskar han. ”Jag tror vi gör bäst i att springa härifrån så fort som möjligt! Så vi kommer undan innan pälsbollen förstår att det där är hans mammas ställe. Man vet aldrig om han kan locka hit henne på något sätt.”

Jag ser hur en skugga rör sig i ett av tornrummen. Något hoppar upp och sätter sig på kanten i en av de stora fönstergluggarna. På det här avståndet ser det ut som en liten och mörk varelse.

”Spring, Lillo! Nu!” ropar Torske och viftar rakt fram med tassan.

”Vänta!” säger Hel som också ser vad som händer i fönstergluggen. ”Göm er här hos döingarna! Spring med oss så kanske ni inte blir upptäckta. Det är inte lång stund kvar innan

Lo och hunden dör för evigt. Vi måste hålla ihop och komma undan snabbt.”

Jag försöker ta tag i Los hand, men vi kan ju inte hålla i varandra. Illamåendet far igenom mig igen. Fast Lo förstår. Hon följer efter mig och hon håller fortfarande kniven i handen.

Hels klänning ser ut som en fläck av rörligt mörker när hon svävar så här fort. Och skinnet på hennes grå och döda sida ser ut att vara på väg att lossna.

”Lillo, rör dig på samma sätt som döingarna”, säger hon.

Jag försöker följa Los och de andra döingarnas rörelser när vi springer. Ryckigt och klumpigt, som om våra kroppsdelar är på väg att falla isär. Döingarna tramsar också och överdriver när de härmar varandra. Den som vickade på höfterna förut låtsas att hon rör sig över ett stort dansgolv.

”Vejsveluvari!” skriker en vass röst ovanför oss. ”Vejsveluvari!”

”Snälla Lillo, spring snabbare!” ropar Torske och klamrar sig fast i mitt hår.

Jag spanar uppåt och ser hur varelsen från fönstergluggen flyger ovanför oss. Den ser ut som en flygande råtta! Fast stor som en rovfågel. Den har en lång kal svans som hänger ner bakom kroppen, en spetsig nos och vingar som en fladdermus.

På andra sidan om oss är hamnskiftaren. Han spanar också upp på den flygande varelsen och verkar vilja komma undan den lika mycket som vi.

Jag skulle vilja få bevis på det jag egentligen redan vet. Att hamnskiftaren är Elliot. Som en gång var min vän, men som på senaste tiden har börjat hata mig och gör allt för att förstöra för mig.

Jag kniper ihop ögonen hårt och öppnar dem igen. Tittar på honom medan jag springer, men han är fortfarande en varg och inte Elliot.

Precis när jag landar efter att ha hoppat över en stor rot som reser sig upp som ryggen på en jätteorm, känner jag hur marken vibrerar under mina fötter igen. På samma sätt som i tunneln men ännu kraftigare. Jag vet att det inte är jag som orsakar det där. Och att jag nog inte vill veta vad det är heller.